

Side netop er et stærkt Ønske om at holde Butikkerne lukkede. Vi hørte det ærede Medlem for Kjøbehavns 5te Valgfreds (P. Holm) give den Motivering, at de Gaver, der uddeltes til de fattige, særlig købttes ind efter Kl. 7 Tule og Nytaarsaften, men der maa jeg dog tro, at hvis overhovedet Folk føle nogen Trang til Godgørelse, maa det kunne indrettes saaledes, at den indtræder inden Kl. 7 Aften, og hvis det ikke kan være Tilfældet, saa forbyrjes jeg rigtignok over, at den affurat skal virke Tule- og Nytaarsaften. Derfor tror jeg ikke, dette har noget paa sig, jeg har den Erfaring, som man ved undertiden at gennembandre Kjøbenhavn paa de Højtidsaftener med Forbavelse gør, at paa et vist Klokkeslet, ved Kl. 7—8, stander al Færdsel i Kjøbenhavn, og derfor tror jeg, der kunde være nogen Mening i at lukke. Men det er noget, man kan disputere om, jeg nævner det kun, fordi jeg har en anden Opfattelse end det ærede Medlem, som jeg ellers vistnok i andre Henseender kunde blive enig med.

Jeg vil derfor meget anbefale, at denne Sag gaar i Udvalg, at den tages under Behandling, men ganske sikkert under en mere omfattende Behandling, end selve Forslaget direkte indbyder til; men, at vi nu skulde gøre Forandringer i Helligdagsloven, og kun vedtage dette og ikke optage Folketingets gamle Standpunkt i denne Sag og forløge, om der ikke nu kunde være mere Gehør, mere Tid og Lestighed til at føre det igennem end tidligere, vilde jeg betragte som overordentlig forkasteligt fra et folketingsmæssigt Standpunkt.

Banlin: Maa jeg i Anledning af det foreliggende Forslag tillade mig at gøre et Par korte Bemærkninger. Ved Loven af 1ste April 1891 blev Søndagshvilen og Søndagsfreden udvidet paa en ret helbig Maade, og jeg tror at turde sige, at denne Lov blev hjulst med almindelig Glæde og Tilfredshed Landet over, ikke mindst blandt de handlende. Før vi fik denne Lov, altsaa i den Tid, da man endnu handlede efter Kl. 4 om Søndagen, hørte vi ofte de handlende beklage sig over, at de ikke i samme Maal som de øvrige Medborgere vare i Stand til at nyde Søndagsfreden og Søndagsfriheden, og hvis man saa sagde: Hvorfor handle I, hvorfor lukke I ikke Butikken? saa svarede de: Ja, det er et Spørgsmaal, som ikke er let at blive enig om. Hvis der er nogle handlende, der ville lukke Butikken, saa er der andre, som ikke ville, og af den Grund bliver man nødt til at holde Butikken aaben for Konkurrencens Skyld. Derfor tror jeg at

turde udtale, at denne Lov var især i de handlendes Interesse den Gang. Det forundrede mig derfor meget, at allerede nu efter knap 3 Aars Forløb skulde de handlende have faaet en anden Mening i saa Henseende. Det er mærkeligt, at et saadant Omslag allerede nu skulde kunne finde Sted, men dette Lovforslag er jo, som vi kunne læse i Bemærkningerne dertil, nærmest fremkommet ved et til Ministeriet indsendt Andragende fra Fællesrepræsentationen for Snudstri og Haandværk, og i dette Andragende have de givet en ejendommelig Begrundelse af deres Ønsker i saa Henseende. De udtale Ønsket om at vende tilbage til den samme Tilstand som før 1891, i den Udstrækning, at Butikkerne skulde være aabne de to første Søndage efter Maj og November Skiftetid. Der er altsaa særlig taget Sigte paa Thender paa Landet, og jeg tror at kunne gaa ud fra, at det er særlig disse, man har haft for Øje. Nu forekommer det mig, at denne Motivering er mærkelig. Det udtales, at paa disse Søndage staa Thenderne med den fortjente Løn i Lommen, og ere rede til at rejse ind til Byerne for at betale deres Regninger, og saa kan det ganske vist være en Skuffelse, hvis et Thende kommer ind, og han da finder Butiksdørene tilstængede, saa at han ikke skulde være i Stand til at betale sin Regning. Men jeg tror ikke, at denne Skuffelse vilde blive ret mange til Del. Jeg tror i det hele taget ikke, at der er mange Thender, der rejse ind fra Landet til Byen for at gøre deres Indkøb. Som Forholdene have udviklet sig paa Landet, er der i enhver Landsby, ikke alene, hvor der gaar Jernbane igennem, men ogsaa i enhver større Landsby baade handlende og Haandværkere, jeg kunde næsten fristes til at sige, at der er for mange. I hvert Fald er der saa mange, at Thenderne kunne tilfredsstilles i den Henseende og ikke alene Thenderne, men maaſte ogsaa Husbonderne, ikke at tale om, at man kan købe sine Beklædningsgenstande lige saa billigt som i Byen og for Haandværksfrembringelsesnes Vedkommende endog saa langt billigere, saa jeg tror ikke, at denne Paastand har meget paa sig. Det kommer frem senere hen i Motiveringen, at man er bange for, at naar vedkommende Thender komme til Byen, og Butikkerne ere lukkede, og de ikke kunne komme ind og betale deres Regning, de da skulle forøde deres Penge paa en lefsærdig Maade, og Købmændene skulde saa gaa Glip af den mulige Fortjeneste, han vilde saa ved at sælge til Thenderne. Der tror jeg, at vi kunne nærmere til Kernepunktet i Ønskerne. Det er vist snarere af den Grund,